

остави я! — запъна се Мика. — А ти заеми се съ по-тънки науки! Напримѣръ, какъ може бой да заслужавашъ, а баба сърдита да те не наложе!

— Ти тия науки отъ менъ по-ги знаешъ. Преди да те биятъ,

престилки! Ние ще откриемъ училище ново! Тамъ млади и стари ще бждатъ другари. Звънци не ще има. Кой когато иска и кждето иска уроци ще взима. Кой какво желае това ще си учи.

И азъ ги подканихъ: — Кой какво ще прави хайде да научимъ! — И тозчасъ юнашки ний се заловихме. И сутринята рано училище наше вече уредихме накрай двора школки. И съ надписъ стобора дори украсихме.

Стекоха се хора, и млади и стари. Ученето почна. Моитъ другари съ смѣхъ и сладкодумство омаяха всички. Звънецътъ удари. Но никой не влѣзевъвъ класнитъ стаи. Тогава пристигна учителътъ Страти. Той послуша малко отъ нашта наука, и глава поклати, но нищо не рече. После се затече госпожица Дора. И тя бѣ пленена отъ моитъ хора. После другъ учителъ. После втори, трети.

И еднаква участь всичкитъ сполети. Отъ нашето слово омаени бѣха. Тогава азъ викнахъ: „Заднесъ стига вече!“ Но нашата слава полетѣ далече. Докжде достигна, после ще ти пиша.

Поздравъ най-сърдеченъ!

Твой приятелъ вѣченъ:

Патиланчо Данчо.

пищишъ катъ заклана... Звънеца не давамъ!

— Добре, добре, перчо! — разсърди се Мика. — Азъ ще си остана учителка проста съ съ черна престилка.

Тогасъ се намѣсихъ:

— Оставете ~~вашѣ~~ звънци и